

# Mitt i ett äventyr

Det är många som har drömmen om att bryta upp och lämna allt. Cino Grahn och hennes lilla familj vågade. Här är deras berättelse om nystarten i Toscana.

**M**öjligheten till ett helt nytt liv kan komma fort och från ingenstans. Det gjorde den för oss, medan jag var mammaledig med mitt första barn. Jag var mitt uppe i tankarna med vad jag verkligen ville med livet – om det var ekorrhjulet jag skulle tillbaka till.

Före mammaledigheten arbetade jag som kundansvarig på en eventbyrå. Ett roligt men också krävande jobb, som innebar långa arbetsdagar. I perioder jobbade jag i princip dygnet runt

och så var det även för min sambo Anders som drev ett företag tillsammans med sin bror. Jobben dominerade våra liv.

Med Konrad, vår son, vändes tillvaron upp och ner.

**Min första tid som mamma** gick åt till att bära och trösta det lilla knytet. Konrad hade kolik. Efter några månader i kolikbubblan klev vi ut i den riktiga världen igen. Men den tedde sig annorlunda. Staden Stockholm som tidigare hade varit så mysig och härlig med

närheten till krogar och kaféer kändes plötsligt stor och farlig.

Det var krångligt att ta sig i och ur lägenheten och på gatan körde en massa bilar som vi tidigare inte lagt märke till. Det kändes som att vi var på fel plats. Och det var i den vevan som vi började syna våra liv och våra prioriteringar. Vi började leta efter det perfekta huset ►



*Konrads hörselnedsättning gjorde att Cino fick pendla tillbaka till Sverige med honom den första tiden. – Men det gjorde att våra familjer fick träffa oss mer än väntat, säger hon.*

och den perfekta gatan för vår son att växa upp på. Vi letade och letade men det kändes aldrig riktigt rätt.

Och så plötsligt, för ett år sedan, kom det – vägskalet. När våra goda vänner hörde av sig och frågade om vi ville driva vidare deras lilla hotell i Toscana trodde vi inte att det var sant. En vecka fick vi för att bestämma oss och en vecka senare tackade vi ja. Vi var helt överens; det var ju det här vi hade väntat på.

För mig kändes det rätt i magen på en gång. Anders var lite mer skeptisk. Vi tänkte på det konstant veckorna som följde. ”Vågar vi?” ”Kommer vi att klara det?” ”Vad kommer våra familjer att säga?”

Vi räknade på ekonomin och försökte tänka oss in i vad det egentligen innebär att flytta till ett annat land. Avgörandet kom när vi frågade våra familjer som unisont sa:

– Gör det! Det är bättre att ångra sig därnere än att inte göra det alls. Det går alltid att flytta hem igen.

Vi hade dessutom varit på Ankhura något år tidigare och förälskat oss i det lilla hotellet.

Sagt och gjort... vi sålde rubbet. Bilen, båten och lägenheten i Stockholm, allt för att uppfylla en dröm som vi aldrig trodde skulle bli sann.

Närmsta tiden efter beslutet var som en känslomässig bergochdalbana. Vi hade varannandagsångest. Vad hade vi gett oss in på? Hur blir det att flytta till en by med bara nio

(!) invånare? Vi kunde ju inte ens språket.

Hösten gick i ett rasande tempo.

Vi hade så många saker att klara av innan vi kunde ge oss av. En var att gå med Konrad på hörselkontroller. Han hade inte klarat de obligatoriska proven som görs efter födseln och nu testade läkarna med andra metoder.

Vid ett läkarbesök cirka en månad före vår planerade flytt fick vi reda på diagnosen. Konrad har en kronisk hörselnedsättning på båda öronen och kommer att behöva hörapparater.

Under det första året måste han prova ut nya insatser en gång i månaden.

Jag bröt ihop och ville inte flytta. Vårt Italienäventyr kändes helt plötsligt oviktigt och inte alls menat.

Efter att ha gråtit ett dygn fick vi träffa en underbar kurator på Rosenlunds sjukhus. Hon uppmuntrade oss att åka trots allt, med orden att det skulle bli vårt livs äventyr. Hon erbjöd sig också att kolla upp möjligheterna för vård i Italien.

**Men vi bestämde oss till slut** för att påbörja Konrads besök i Sverige och pendla till en början. Vi ville inte börja vårt liv i Italien med en massa läkarbesök där vi inte ens kunde språket. Jag och Konrad har alltså rest tillbaka till Sverige en gång i månaden för att prova ut nya insatser till hörapparaterna. Det har varit jobbiga och påfrestande resor, som dock gjort det möjligt för familjerna att träffa oss oftare än planerat.

Sista veckan i oktober gick den stora flytten. Anders och farfar körde ner den nyinköpta bilen. Jag och Konrad bokade in oss på ett flyg några dagar senare. Det var en märklig känsla att boka en ”one way ticket”. Nu var det på riktigt! Inget ”vin-lulligt” bryta-uppfrån-vardagen-snack under en middag.

Det blev en rivstart på vårt nya liv i Italien. Under den första veckan var den tidigare ägaren och likaså gode vännen Christopher på plats för att

lära oss hur allt fungerar, introducera oss för en massa människor samt starta upp poolbygget, ett

projekt som planerats i tre år och nu äntligen skulle bli verklighet. Vi hälsade på befolkningen i vår by Monterongriffoli. Alla nio!

När Christopher hade lämnat oss fick vi några dagar för oss själva innan de första gästerna skulle anlända. Vi var vimmelkantiga av all information. Medan vi packade upp förhörde vi varandra om nödvändiga kunskaper om hotellet och omgivningarna. Vi



*Cino plockar oliver, nedan hotellets egen ravioli.*



*Hotellet ligger i den lilla byn Monterongriffoli. Antal invånare: nio. Läs mer på [www.ankhura.com](http://www.ankhura.com).*



gick på upptäcktsfärder i grannskapet, handlade mat på marknader och försökte förstå att vi faktiskt nu bodde i Italien.

Bland flyttkartonger och en uppochnervänd trädgård tog vi emot de första gästerna. Med pirr i magen öppnade jag entrédörren och möttes av George och Alicia, ett ungt läkarpar från Venezuela, tillfälligt boende i USA. Modersmål: spanska. Tryffeljakten blev en succé, även om det var George och Alicia som skötte översättningen, och premiären var avklarad.

**Givetvis har inte allt gått** smidigt. En kväll i mitten av november ringde telefonen. Det visade sig vara ett spamsamtal från en Internetleverantör. Anders tryckte på några knappar på telefonen innan han förstod att samtalet kom från en dator. Ett par dagar senare bröts vår Internetförbindelse och vi stod utan kontakt med omvärlden. Det tog två och en halv månad innan vi fick tillbaka Internet igen.

En annan sak som vi inte visste då var att den vinter som var på väg skulle

bli den kallaste och snöigaste i mannaminne. Inte sen vintern 1958 har det kommit så mycket snö i Italien. Vi var ju i och för sig vana vid kyla och snö, men vi var inte beredda på att det skulle vara så kallt inomhus och att det var i Toscana som vi skulle behöva köra omkring med snökedjor... Huset som vi bor i är byggt på 1200-talet. Fukten och kylan kryper upp i de gamla stenväggarna och uppvärmningen här är väldigt dyr.

Så jag ska inte sticka under stol med att det funnits dagar som varit tunga och fyllda med hemlängtan. Att göra sig förstådd på ett främmande språk, att vara förälder i ett annat land, driva ett hotell och skapa en vardag här utan stöd av familj och vänner har inte varit lätt.

**Det är först nu jag känner** att jag börjar älska mitt nya liv. När jag tänker tillbaka så känns det helt galet att vi tog ett sådant stort beslut på bara en vecka. Jag kan inte sätta fingret på exakt vad det var som gjorde att jag/vi faktiskt vågade ta det stora steget. Det var nog en kombination av lyckad tajmning och att vi redan hade börjat bryta oss ur vår tidigare vardag.

Jag ångrar det inte en sekund. Alla bekymmer till trots så har de flesta dagarna präglats av glädje och roliga kulturkrockar som gett oss många skratt och minnen. Det har tagit tid att lära sig och att acceptera att allt inte funkar på samma smidiga sätt här som hemma. Det finns en ”Italian way” och det är först på senare tid som jag har lärt mig att inte bli stressad över småsaker och se tiden an. Maten är en stor del av livet och jag kommer titt som tätt på mig själv med att diskutera mat och råvaror med våra italienska vänner. Något jag aldrig gjorde i Sverige.

Om man drömmer om en förändring, stor som liten, så är mitt råd: Gör det! Man får så mycket tillbaka. Alla berikande möten, den stärkta självkänslan och de nya sidor man upptäcker hos sig själv och sin partner. Att vi gör det här tillsammans har stärkt oss som familj. Jag känner mig gladare och öppnare som person, men jag tror att jag kommer att märka den största förändringen när vi flyttar hem.

Om vi flyttar hem! □

